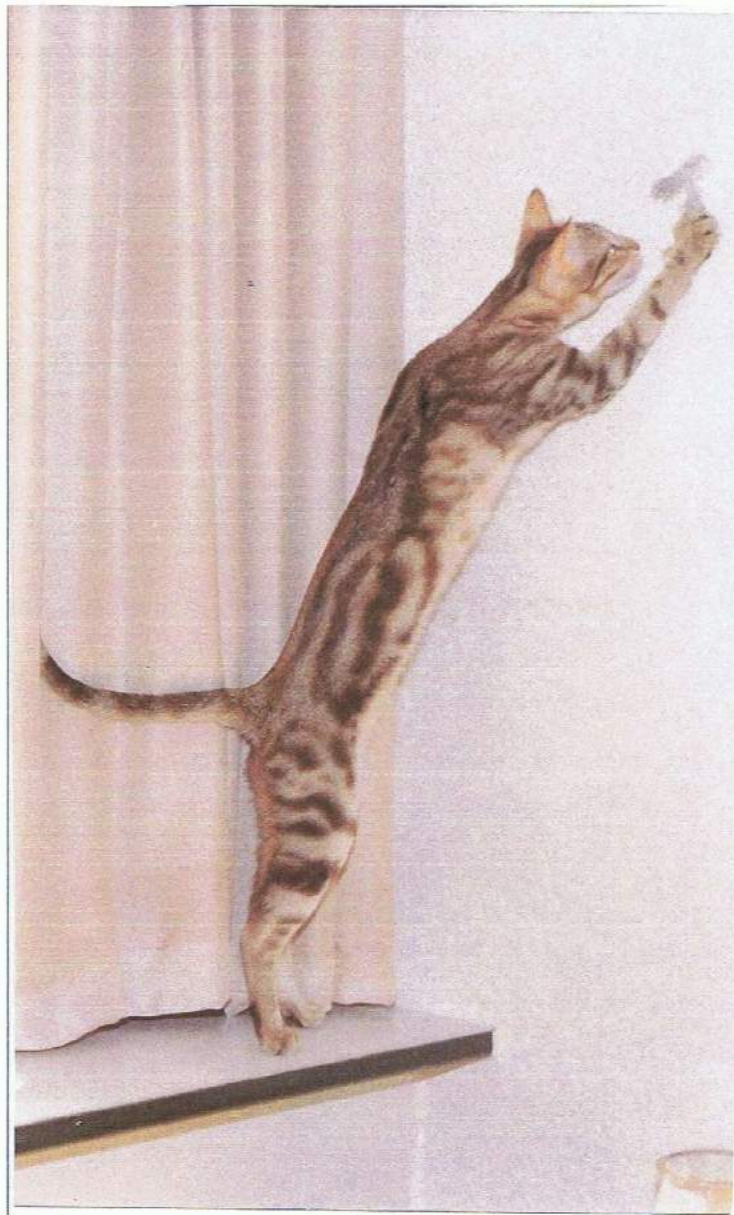
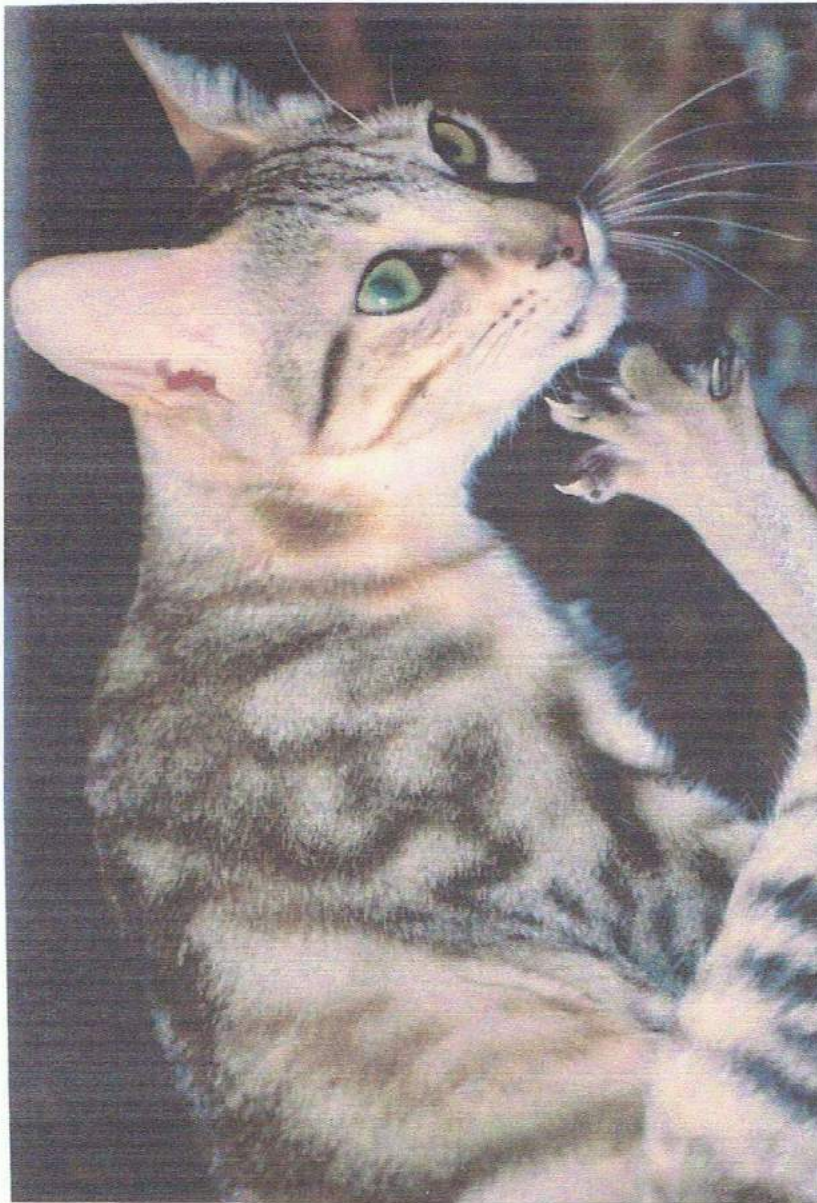

SOKOKEKAT

SOKOKEKAT

SOKOKEKATTEN

Dette er en beretning om Sokokekatten, en kat der kommer fra Kenya.
Her er først lidt om hvad den vil komme til at handle om.

Skoven, som hedder "Sokokeskoven"
Kattene, der bærer navnet Sokokekatten.

Gloria Møldrup.
Der rejste på ferie til Kenya, traf Jeni Slater, som præsenterede hende for kattene.

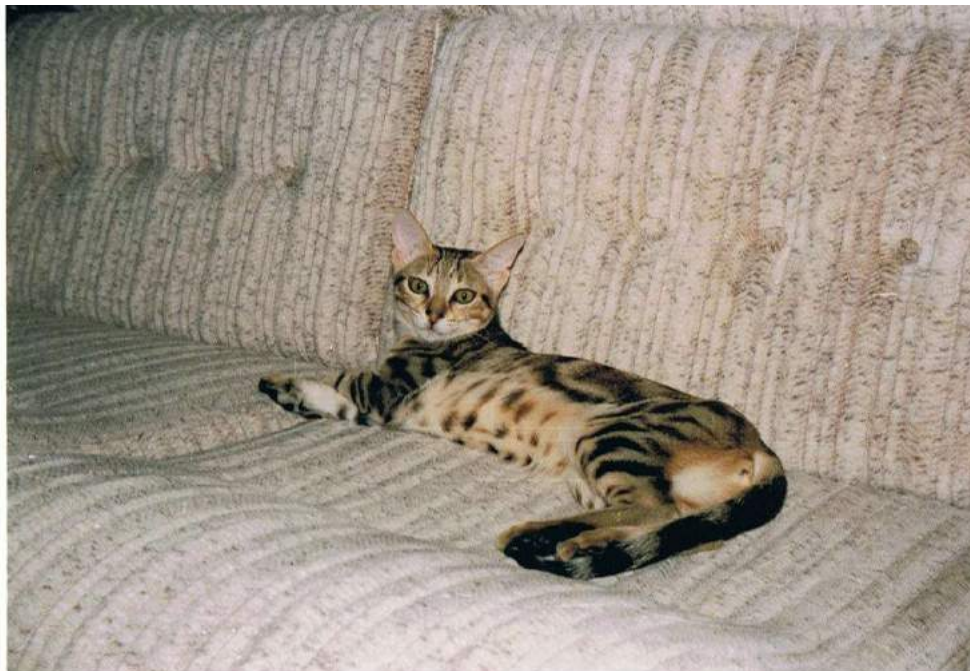
De første killinger kommer til Danmark.
Kontakt til avlsrådet indenfor katte opdrættet

Fødsel af de første killinger. Og de første nye opdrættere

Sokokekattens temperament, udseende, psyke

Reklame, Presse, TV, aviser og ugeblade.
Udstillinger.

Vejen til anerkendelsen som racekat.
Den sidste store udstilling for anerkendelsen
Den endelige afgørelse for en anerkendelse.

Denne beretning er skrevet af Grethe Højgaard Jensen, Odense DK. der har lavet al skriftlig og PR. arbejde, for og om, samt opdrættet Sokokekatte.©

GRETHES KÆRLIGHED TIL SOKOKEKATTEN.

Af kærlighed til Sokokekatten har jeg skrevet denne lille beretning, fra starten jeg var med, til der hvor jeg stoppede i 1995. Det er vigtigt for mig at Sokokekatten ikke vil blive glemt.

Mange mennesker har været i berøring med Sokokekatten, og gjort et stort arbejde. Lad mig nævne nogle af dem. Først og fremmest er der Gloria Møldrup, der med store omkostninger fik de 2 første katte her til Danmark. Af en hel stribe gode katte mennesker jeg vil nævne, er der, Avlsrådet med Formanden, på det tidspunkt, Fru Helle Møller- Madsen, der troligt gennem årene stod os bi. Der var FELIS DANICAs Formand Fru ÅSE NISSEN. Stambogsfører Fru Grethe Petersen, og så ikke mindst JYDSK RACEKATTEKLUB, vores klub, SOKOKEKATTENS KLUB. Til sidst vil jeg nævne Fru LIS RHYMER FRIIS, hun var Glorias bedste veninde og trofaste støtte, det var Lis der tog med Gloria til Kenya for at "fange katte". Hun var hos Gloria da hendes tid her på jorden var ved at rinde ud.

Jeg opnåede at få lov til at være med fra begyndelsen. Arbejde sammen med Gloria, med al det der nu skulle til for at få kattene anerkendt. Jeg glemmer aldrig den første gang jeg så SOKOKE KATTENE. Jeni, og Mzuri sad stille og så på deres 5 killinger fræse rundt, jeg havde forventet at kunne sidde med sådan en sød og yndig killing i min favn, men nej, det var skygger af tornadoer jeg så.

Men endelig en dag fik jeg beskeden, nu er Melia Sana klar til at flytte hjemme fra. Der gik ikke lang tid inden hun blev ven med Fernando, min Siameser kat. Jeg mindes endnu vor daglige hyggestund med børsten, hun sad foran mig, og jeg strøg hende med mine hænder og jeg børstede hende, ingen elskede det mere end Melia.

Melia Sana fik killinger. Alle på nær Akawaida Sana blev solgt til gode mennesker, som lovede at være med til det store avlsarbejde der var blevet startet. Akawaida blev far til killinger, Melia fik nye killinger, og deraf beholdt jeg Kimya Sana.

Men nu begyndte problemerne for mig at melde sig.

Kimya Sana var steril, hun kom til næsten alle de hankatte der var, men uden resultat, en stor sorg for mig. Nu var der efterhånden flere der var med i Sokoke opdrættet, og fødslen af en lille pige mellem Akawaida og Felina gav håb, også fordi der kom nye katte fra Kenya. Men nej, nu begyndte stridighederne blandt opdrætterne at vise sig, og da Gloria døde, faldt det hele hurtigt fra hinanden.

Grethe Højgaard Jensen katteri Watamu DK ©

De første katte, i menneskets besiddelse.

Det første man hører om katte, som er kommet i menneskets besiddelse stammer helt fra år 3000 f. Kr., og man mener de kom fra Ægypten, og disse kommer igen fra den afrikanske vildkat, der har samme størrelse, som den nutidige kat. Et dyr med mørke striber og pletter på maven, sorte trædepuder og en lang hale, halespidsen er sort og med flere lyse ringe. Der er fundet katte skeletter i de gamle hulefolks boliger, man har ment, at det kunne være vildkatte? Dette kan man nu finde ud af ved benyttelse af de mange moderne videnskabelige metoder.

Den oprindelige vilde kat kan man spore gennem tegninger, der viste de havde et tabby mønster. Disse aftegninger camouflerede kattene ude i naturen, som beskyttelse mod større vilddyr.

I den østlige del af Kenya findes der et område, der engang har været frugtbart land, men nu er det meste blevet til tørre områder med store kratlignende skove hist og her.

Ved et af disse steder, Watamu, bor der en familie ved navn SLATER

Jeni Slater der er en stor dyreven havde set at i en af skovene, SOKOKE ARABUCKE, i nærheden af deres plantage, levede nogle katte. Hannerne, var større end hunnerne, deres ben var lange, halen tynd og stiv, deres pels var det smukkeste man kunne se. Mørke striber ned ad ryggen, på nakken og den øverste del af ryggen en stjernelignende figur, der ud til siderne dannede en sommerfugl, på siderne runde aftegninger, maven var besat med pletter, på benene sorte striber, om halsen gyldne ringe, der er åbne fortil.

SOKOKESKOVEN

I den østlige del af Kenya, i Afrika, findes der en stor regnskov på ca. 450 kvadrat kilometer, eller på størrelse med Fyn, denne skov, er den største urskov ved kysten. I modsætning til andre regnskove, er den fyldt med betydningsfulde og bevaringsværdige, sjældne dyr og planter, som ikke findes andre steder, blandt andet en lille mus med en elefantsnabel, en frugt ædende flagermus, der er talt seks forskellige fremmede fuglearter, smukke farverige blomster og meget andet, og så disse unikke katte.

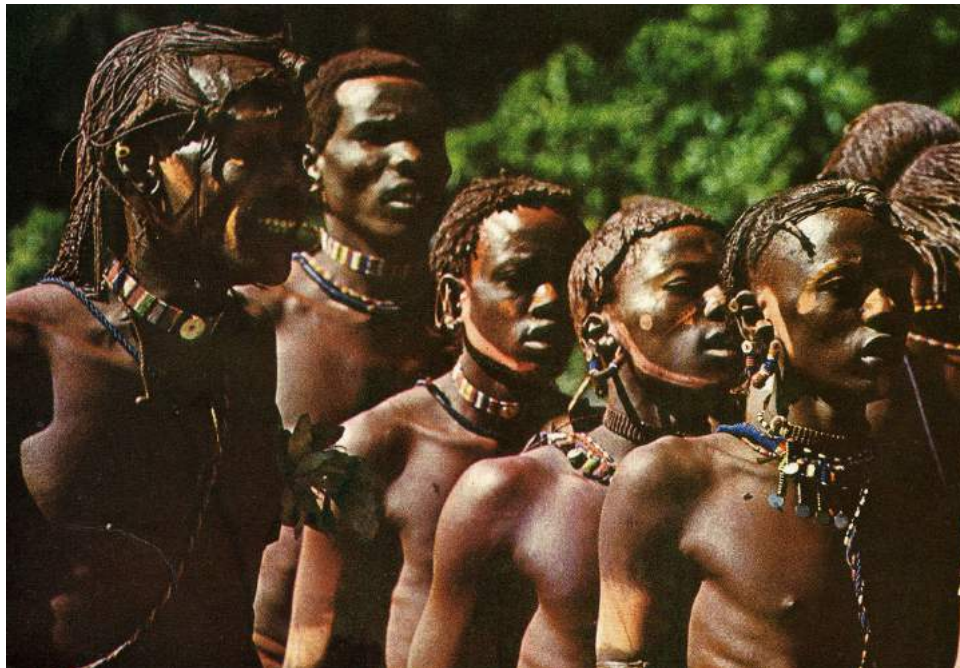
Skovens navn er ARABUKE SOKOKESKOVEN

Dawid Lockwod, safariguide og forfatter, der har boet i udkanten af Sokoke skoven i over 10 år, har egenhændigt fået 150 kvadrat kilometer af skoven fredet. Først i 1991 er det gået op for myndighederne, at skovens træer, planter og dyr er bevaringsværdig, da det der, er gået, som andre steder i verden, regnskoven forsvinder, til stor skade for hele universet. Der er således blevet lavet en national park i en del af skoven. Kattene har før 1978 været set af forsker og dyrlæge Mr. Bill Langridge, den velkendte kenyanske botaniker Barbara Simpson, og tidligere distriktskommisær Mr. Erik Risley har også set kattene, og undersøgt og forsket meget, i netop Sokoke skoven, det var i årene omkring 1975, men først omkring 1991 gik det op for myndighederne hvor bevaringsværdig denne skov med alle de sjældne træer, buske, planter, og ikke mindst de mange sjældne og specielle dyr og fugle der var.

I udkanten, rundt om denne store skov, har der i flere hundrede år levet en indfødt stamme der kaldtes "ZERIAMI STAMMEN."

Disse indfødte kendte til alt med de sjældne træer, og planter, og ikke mindst de mangeartede dyr. De var sikkert også nogle af de første der observerede kattene, som vi i dag kalder for Sokokekatten. De ældste i geriamistammen, kan beskrive kattene, og se forskellen på dem og de 3 andre arter af vildkatter som også lever der. De kaldte kattene for "KADZONZO" Den yngre generation er noget flove over, at det i gamle dage var nødvendigt at spise kattene, og nødtigt taler om det.

Grethe Højgaard Jensen. Katteri Watamu. ©

JENI og SOKOKEKATTEN.

I den lille by KILIFFI tæt ved byen WATAMU, i KENYA, boede der en dame ved navn JENI SLATER, hun var en meget dygtig kunst maler, og samtidig sejlede hun ud med turister, som gerne ville fiske og opleve den meget smukke natur. Hendes hjem er omgivet af en stor Kokosplantage, som hun ejede.

En dag kom en af hendes plantagearbejdere hjem til hende, og fortalte de havde fundet en lille hule hvori der lå en kattermor med 3 killinger, og de var meget smukke.. Jeni bad ham om at forsøge at få fat på et par af disse , men at moderen skulle have lov til at beholde mindst en af dem.

Det var Jeni´s første Sokokekat, senere kom der flere til.

De levede frit omkring hendes hus, hun fodrede dem og efterhånden blev de om end ikke tamme, så dog sådan hun kunne have kontakt med dem

SOKOKE KATTENS HISTORIE.

Af David Lockwood. 1-2

Indtil nu har der været vist meget lidt interesse for Sokoke katten i øst Afrika. En af grundene er blandt andet, at der ikke er nogen katte klub i Kenya. Desuden interesserer "Naturel Historie Society" sig kun for ægte vildkatte og deres støtte går kun til forskningen i den retning.

Historisk kan vi kun finde henvisning til Sokoke katten, og det er fra stammen "Geriami", som bruger navnet "Kadzonso" for katten.

Geriamia stammen har levet omkring Sokoke skoven i hundrede af år. For fem hundrede år siden levede en del af stammen, kendt som Mijikenda, inde i skoven. Det er uvist om der eksisterede katte hos stammen som husdyr.

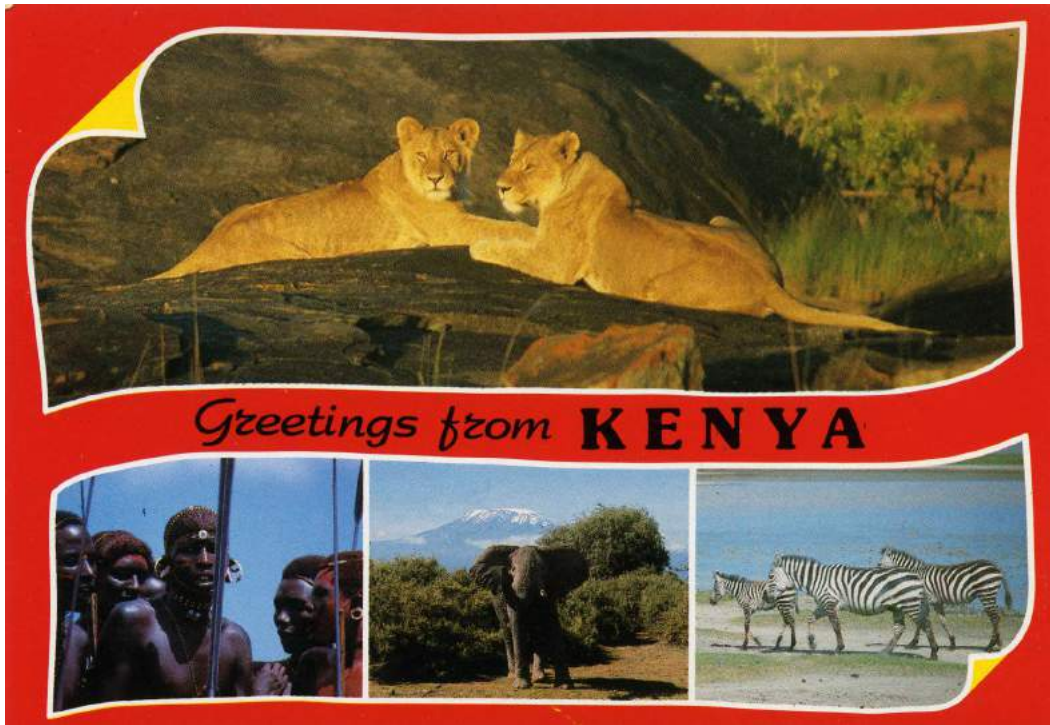
Alle stammens ældste, som vi har kendt, kan beskrive de bedste af Sokoke kattene præcist, og også beskrivelse om 3 vilde arter, såvel som de domesticerede dyr. Det er beviset på kattens meget tætte kontakt med den gamle kultur.

Nutidens Geriamia syntes at være uvidende om Kadzonso. Jeg tror det er med vilje og har en dyb sociologisk baggrund. Den moderne Geriamia ønsker ikke at blive sammenlignet med deres forfædres primitive overlevelses- adfærd, selv om det ikke er så lang tid siden.

Alle de ældre generationers hentydninger til "Kadzonso" siger: "Kattens kød var meget sødt at spise" Vi antager ud fra dette, at det var en almindelig del af deres kost, og de blev avlet af 2 årsager: 1. Til at give alarm om natten, og 2, til at kunne supplere i madskålen i tørke tider. Katten blev nok spist til fordel for kreaturerne, da de var deres formue.

Min ven, medicinmanden og plantesamleren "Bwana Mutengo, fortæller at rødderne fra *Thylachium Thomasii* planten blev brugt meget i tørketiden til at dulme appetitten med. Den gamle kultur havde mange former for overlevelse, som nu ikke accepteres af den moderne Geriamia. Derfor er navnet "Kadzonzo" glemt og tilsyneladende til forlegenhed for mange.

Vi kan derfor forstå at der er meget lidt historie kendt om katten før 1978, hvor Jeni Slater fandt den. Den er blevet set før 1978 af MR Erik Risley en forhenværende Kenya Distrikts kommissær og naturforsker, Miss Babera Simpson en kendt Kenyansk botanisk og en Forsknings Dyrlæge MR. Bill Langridge.

SOKOKEKATTENS HISTORIE.

Af David Lockwood. 3

Som andre steder i verdenen er Sokoke skoven i fare på grund af en voksende befolkning. 3 sjældne dyr, Sokoke bushy-tailed Mongoose, Sokoke golden-rumped elephant Shren og Sokoke Scops owl (opdaget I 1958) er alle under fare for udslettelse. Det er derfor ikke underligt at Jeni Slaters opdagelse af en usædvanlig vildtlevende kat har bragt meget lidt lokal interesse.

Det var alligevel bemærkelsesværdigt og heldigt at Jeni Slater fra Watamu, Kenya og senere Gloria Møldrup, der begge er hesteopdrættere og vant til at se på former og opbygning af dyr, kunne se den virkelige forskel, mellem denne kat, den Afrikanske og den Europæiske kat.

Jeni Slaters bidrag til Sokokekattens historie er af den største betydning.

Citat af Jeni: Min gartner kom en morgen, i 1978, og fortalte at der var nogle mærkelige killinger med en mor, født i en hule under et træ i min plantage. Jeg gik ud for at undersøge det, og så disse store øjne og øre. Ud strakte moderens lange ben og lange tynde hale og et lille hoved. På kroppen de smukkeste markeringer (mønster) jeg aldrig havde set før. Jeg vidste straks, at dette var noget usædvanligt. Derfor fik jeg et par fra kullet, og med hjælp fra min havemand flaskede jeg dem op. Heldigvis har jeg meget erfaring med forældreløse dyr fra min landbrugstid i Molo, Kenya.

Fra disse killinger, avlede Jeni Slater succesfuldt mange generationer af Sokokekatte.

Disse generationer er der ikke gjort rede for i den nuværende præsentation.

Fra det første hold blev den berømte "Mr. Perkins" præsenteret for David Lockwood i 1978. Mr. Perkins flyttede med David Lockwood til Nairobi, derefter til Joy Adam-sons (Born Frie) landsted ved Lake Naivahsa og senere igen tilbage til Watamu i 1983. I 1984 så Gloria ham og tog billeder af ham.

Som tidligere nævnt fik Jeni Slater ingen støtte til hendes fund. Det var et rent held, at Slaters er professionelle fiskere og derfor var det ikke vanskeligt eller dyrt at fodre kattene.

Mere held for Sokokekattens overlevelse var at Gloria Møldrup var deltager til nogle af Slaters fiskeudflugter.

Jeni Slater inviterede Gloria Møldrup til at se kattene og hun kunne ligesom Jeni Slater straks se den unikke struktur, mønster og adfærd på disse specielle katte. ©

SOKOKEKATTENS HISTORIE.

af David Lockwood. 4

I 1984 udtrykte Jeni Slater bekymring for at racen måske ikke ville overleve i Kenya på grund af mange administrations vanskeligheder.

Gloria Møldrup besluttede derfor at flytte et avlspar til Danmark, hvor de for første gang i 1984 blev vist på en udstilling i København.

Fra da af, begyndte den lange vej gennem 9 år med akten, i medgang og i modgang, med enorme økonomiske omkostninger. Igen i 1990 importerede Gloria Møldrup 3 Sokkokekatte mere fra Watamu, for at styrke avlen. Formålet var at avle nok katte til at bevare racen, og få sunde dyr.

I november 1992 på en Jyrak udstilling i Vissenbjerg Danmark kiggede FIFE's Dommerkommision på 19 katte, repræsenteret gennem 5 generationer.

I 1993 i Warchava blev de endelig godkendt som en ny race.

Grethe Højgaard Jensen
Katteri Watamu. Danmark ©

JENNI og MZURI.

I 1984 kom de 2 første Sokoke killinger til Danmark. De fik navnene JENI og MZURI, og Racen skulle hedde "SOKOKEKATTEN" efter skoven hvori de levede. De skulle nu vænne sig til deres nye liv. Hvor de før kunne rende frit omkring, måtte de nu ikke komme ud, men de havde fået masser af plads at boltre sig på, senere fik de en stor katte gård, hvor de kunne se og høre de mange forskellige fugle der var, Der var klatre træer og hylde, hvor de kunne sidde. Nu var det blot at vente på at de skulle blive kønsmodne, og få gang i killingerne.

Denne ventetid skulle Gloria så bruge til et meget stort, vanskeligt og spændende arbejde. Kattene skulle præsenteres for avlsrådet. Da det i første omgang var dem der skulle komme med en udtagelse, om det nu var en kat, der var som den blev beskrevet. På det tidspunkt var det fru Helle Møller-Madsen der var formand for avlsrådet. Hun så kattene, fik deres historie fortalt, hun blev meget begejstret, og foreslog Gloria at møde op på en stor international katte udstilling for at vise dem frem for de Internationale dommere. Der traf Gloria den velkendte internationale dommer Hanne Sofie Sneum, der som alle andre blev meget begejstret for kattene, hun lovede Gloria at hjælpe og støtte hende i det store arbejde der nu lå foran hende.

Arbejdet ville forme sig således. Der skulle være 5 generationer af katte i lige linie, der skulle være 3 katte i hver generation, derud over skulle der være nogle stykker ekstra i tilfælde af der skete noget med en af de 3 i kullet.

Blot tanken om 5 generationer var meget at se frem til når det, at et kuld er 5 måneder under vejs, parring ca.65 dage, 3mdr. sammen med moderen, dernæst skulle killingen jo blive kønsmoden. Her var det ikke dage der ville blive talt, nej det var år.

Det næste for Gloria var så at finde nogle der ville gå med i dette store arbejde. I de første par år var der 2 der ønskede at være med, men i løbet af nogle år blev det til 7-8 opdrættere.

I 1985 fik Jeni og Mzuri det første kuld på 5 killinger, 3 piger og 2 drenge, alle lignede de deres forældre. Lige så snart de var fyldt de 12 uger, eller 3 måneder, startede de at komme med på alle de udstillinger der var. Der blev kørt langt, fra den ene ende af landet til den anden ende. Det var vigtigt at så mange som muligt fik set kattene, men det var jo ikke nok, der skulle laves reklame på alle mulige måder, aviser ugeblade, radio og TV, og det blev der gjort.

Grethe Højgaard Jensen. Katteri Watamu. Odense Danmark. ©

KATTE- KILLINGER. GAMLE- NYE.

Det startede med Jeni og Mzuri, som var de første i Danmark i 1984.

I 1985 fik de deres første kuld, på 5 killinger, 3 piger og 2 drenge. Alle Sokoke killinger fik Swahili navne, og bag dette navn skulle der tilføjes SANA. Så som "Melia Sana af Kildemos", som blev min kat. Birgit Kjeldgaard fik pige nr. 2 som hed M'vivu Sana, Gloria beholdt den tredje pige der hed M'kora Sana og de 2 drenge, som var Duma Sana, og Simba Sana. Alle med stamnavnet Kildemose.

Disse killinger var så starten på den videre avl, men problemet her var jo at der ikke var nogen hankat til pigerne og ingen hunkat til hankattene, hvad gør man så—jo pigerne blev parret med deres far Mzuri og Duma, og Kimbu, parrede deres mor.

Det vil være alt for omfattende at skrive om de efterfølgende killinger der blev født, derfor fortæller jeg om et par af Melia's. Hendes første kuld, blev født 2-6 1987 der kom 5 dejlige killinger. Af disse beholdt jeg AKAVAIDA SANA, en dejlig stor hankat, som blev far til flere kuld killinger.

Jeni havde forsøgt at fange nogle killinger mere til Gloria, og da det endelig lykkedes at få et par fanget, blev der lavet en indhegning, rundt om et stort træ til dem. . Det endte lidt tragisk, der kom nemlig en stor slange derind og spiste dem.

I 1990 kom der 3 nye katte fra Kenya. Det var KARA KARA, og et søskende par som var Kali og Kazi. Melia blev nu parret med Kazi, og af det kuld beholdt jeg Kimya Sana. Af Watamu Hun blev født den 28-12 1991. Det var sidste gang jeg opnåede at få killinger. Kimya blev sendt til parring mange gange med de forskellige hankatte der var, men uden held.

SOKOKEKATTEN SOM DEN ER.

Sokoke katten er en kærlig kat, den slutter sig meget nært til de mennesker den lever sammen med. I starten sagde jeg, det er ingen børne kat, men de ord har jeg taget i mig igen. Den holder lige så meget af at køre i dukkevogn som andre katte, der bliver puttet i en sådan. Et barn græder og den er der med det samme, og forsøger at finde ud af hvad der er i vejen.

Når killingerne fødes vejer de fra 80 til 100 gram, ca. 5 dagen åbner de deres øjne, de Sokoke mødre jeg kender har alle været meget omsorgsfulde og kærlige, trods det, at det kan være et hårdt og strengt arbejde at opdrage killingerne.

Der går ikke lang tid inden de fylder huset med alle deres kunster, de er som små hvirvelvinde, altid i gang, ingen kan undgå at elske dem. Efterhånden som de bliver ældre, bliver de mere rolige, men stadig forbavses man over deres elegante bevægelser og deres krumspring. Når de jagter hinanden, og det går stærkt, minder de om en mini Gepard – lynhurtigt.

Katten kommer som bekendt fra det varme Afrika, derfor elsker de naturligvis varmen, dejligt med en varm radiator eller en vindueskarm, hvor de sidste solstråler, kan udnyttes. Eller om sommeren, en solfyldt lun plet.

Sokokekatten er meget social, er der mere end én, er de altid sammen, de sover sammen, leger og brydes sammen. Noget helt specielt er, at de elsker at sandbade, om sommeren i en dyngre grus i deres katte gård, om vinteren i en stor balje med opvarmet klid. En morsom oplevelse, engang Gloria var her, ville vi have lidt hygge med at bade mine 4 katte, én af dem så meget støvet ud, og ved nærmere eftersyn viste det sig det var Kimya der efterhånden var blevet badet flere gange, de lignede hinanden så meget at det i farten ikke var nemt at se hvem der var hvem, de kom selv og hoppede op i baljen. En anden sjov ting var at de lavede sig en lille hule af deres tæpper, så lå de der med kun øjnene tittende frem

Et hvert dyr har sin måde at vise sin kærlighed på. En Sokokekat bryder sig ikke om at blive båret rundt på, men den elsker at blive berørt, børstet og strøget over det hele. Den kan ikke lide at blive taget i halen, en ting som mange katte ikke kan lide. Noget der er meget imponerende er deres mangel på aggressioner, føler den der er fare på færde, er flugt dens forsvar, den stivner i alle muskler, skubber fra sig og flygter. De har en meget speciel stemme, og de elsker at bruge den, de er meget intelligente, og en samtale kan holdes i gang længe.

Det er en stolt kat der kender sit værd.

Grethe Højgaard Jensen. Katteri Watamu. DK ©

GRETHE og hendes arbejde for SOKOKEKATTENE.

Denne artikel eller afsnit vil fortæller lidt om den reklame, og udstillinger, der blev gjort for at udbringe kendskab til kattene.

Det lyder flot når jeg siger, så godt som al den Reklame Pr. Avisartikler TV, blev lavet af mig. Fra den 9-5 1985 den dag jeg fik Melia Sana, var det vigtigt for mig, at holde det jeg havde lovet Gloria, og det var gå på udstilling, og fortælle om den nye race i Danmark, som skulle blive den aller første race som Danmark stod for at få anerkendt.

Det var ikke svært at få aviser og ugeblade til at skrive om denne nye spændende og meget smukke kat, en dygtig fotograf der var meget kendt for sine dyre billeder og især fugle, boede ikke ret langt fra mig, en dag vi mødtes helt tilfældigt fortalte jeg om min nye kat, fra da af kom hun tit og fotograferede, hun havde faste blade som hun leverede billeder til, så godt som hver uge var der billeder af mine katte, specielt da Melia Sana fik sine killinger.

Jeg havde POLITIKENS KATTEBOG stående i min reol, selvfølgelig kom tanken da også, at Sokokekatten burde findes i denne dejlige bog. En vinterdag i 1992 ringede jeg til ALICE EMBORG der stod som redaktør og forfatter til bogen.

Det første hun sagde til mig, var, "Da var du heldig, jeg er netop ved at revidere bogen, det bliver gjort hver 5 år, kan du hurtigt få skrevet om disse katte kan de lige nå at komme med.

Jeg fik skrevet og Billedet der kom i bogen var af min "KIMYA SANA af WATAMU", det samme billede som alle Internationale dommere fik, da kattene skulle samles til bedømmelse for anerkendelsen. De fik med det, hele historien om Sokokekatten, Sokokeskoven, arbejdet med det at føre dem frem til den forestående anerkendelse.

Af en reklame som alle blev meget stolte over, var da TV FYNBOEN optog en film, der på TV varede en ½ time. Der var optagelser med Gloria og David Lockwood hjemme hos Gloria, og ligeså optagelser her hos mig. Forinden havde jeg været på TV stationen, vist dem al den materiale jeg havde fået samlet sammen. De beholdt det i nogle dage, glad blev jeg, da de ringede og sagde det lyder spændende, vi vil gerne komme.

Dernæst var der katte udstillingerne. Gloria og jeg fulgte ad til de fleste udstillingerne. Det var os der startede det med at sætte billeder op oven på vore bure., det måtte man ellers ikke på det tidspunkt, men da vi begyndte fulgte andre hurtigt efter.

Sokokekatten var jo ikke en anerkendt race og den havde ingen stamtavle, men alle kattene fik det der hed et registreringskort og det var gult. Da kattene var klar til de endelige afgørende bedømmelser, blev disse kort lavet om til en foreløbig stamtavle, også disse stamtavler havde den gule farve, de havde endnu ikke fået prædikatet "GODKENDT RACE."

Kattens navn: Miliasana af Kildemose		Registreringsnr.: FD REG 1033
Fødselsdato: 09.05.1985	Race: Afrikansk korthår	Opdræt & farve: 26 brunmønstret
Ken: Hun	Kuldets sammensætning: Hanner: 1 x 26 Hunner: 3 x 26	
Opdrætter: Gloria Møldrup, Kirkehelle 30, 5492 Vissenbjerg.		Stambogsfører: <i>Gloria Møldrup</i> Dø 20 08 1985
Nuværende ejer: Grethe Højgård Jensen, Dragebakken 272, Odense SV.		5250
Far: Mzuri FD REG 1006 26 brunmønst.	ANNULLERET	LANDSFORENINGEN FELIS DANICA
		Klubbens stempel stambogssekretær: STAMBOGSSEKRETÆR JYRAK <i>H. Sofie Jensen</i>
Mor: Jeni FD REG 1007 26 brunmønst.	ANNULLERET	Stambogsførerens evt. bemærkninger:

<p>Denne kat er den <u>20,8 1982</u> vac. med <u>Fel-O-Vax</u></p> <p>mod kattesyge + katteinfluenza</p> <p>ODENSE DYREHOSPITAL dyrlægerne R. Frank Madsen og J.P. Andersen Grønnevangen 39 - 5210 Odense NV <i>J. Madsen</i> Dyrlægens underskrift og stempel</p>	<h1>REGISTRERINGSBEVIS</h1> <p>TILSLUTTET FÉDÉRATION INTERNATIONALE FELINE</p>
<p>Denne kat er den <u>28,9 1982</u> vac. med <u>Fel-O-Vax</u></p> <p>mod kattesyge + katteinfluenza</p> <p>ODENSE DYREHOSPITAL dyrlægerne R. Frank Madsen og J.P. Andersen Grønnevangen 39 - 5210 Odense NV <i>J. Madsen</i> Dyrlægens underskrift og stempel</p>	
<p>Denne kat er den <u>15,8 1988</u> vac. med <u>Fel-o Vax</u></p> <p>mod kattesyge + katteinfluenza</p> <p>ODENSE DYREHOSPITAL dyrlægerne R. Frank Madsen og J.P. Andersen Grønnevangen 39 - 5210 Odense NV 11. (09) 16 02 80 <i>B. Jensen</i> Dyrlægens underskrift og stempel</p>	

Safari tur til Kenya Marts 1990

Denne Beretning er forfattet af Lis Rhymer Friis

Vil du med til Kenya i 3 uger??? Først troede jeg det var Glorias spøg, men da hun havde gentaget spørgsmålet nogle gange gik det på for mig, at det var alvor.

Med til Kenya bare sådan? Vi skulle derned for at finde et par Sokokekatte til fornyelse af bestanden, da der var lidt problemer med de hjemlige. 4. generation var jo nået og det kneb som ventet med at komme videre. Sådan en invitation får man jo ikke så mange gange i sit liv, så da jeg havde tygget på det et par dage, sagde jeg glad ja. Der skulle arrangeres en del ting derhjemme med alle de dyr jeg har. Min mand ville få ekstra travlt, men Karin, vores datter, flyttede hjem, så det gik bare fint. Vi drog så af sted efter mange drøftelser. Dels om kuffertens indhold, der skulle f.eks. medicin med til alle de "skrækkelige" ting der kunne ske, både med os og de eventuelle katte. Vi skulle vaccineres, have malariapiller inden afrejsen. Undersøge om vi skulle gøre noget her i Danmark, med hensyn til eksporten af misserne fra Kenya, osv. osv. Desuden også finde den billigste måde at rejse på. Gloria havde sagt en masse om hvor vanskeligt det ville blive at få kattene ud af Kenya, hvad jeg absolut ikke kunne se skulle blive et problem, -- jeg skulle blive klogere.

Vi kom så af sted, havde et par uheld med kufferterne der gik i stykker inden afgang. Vi fløj fra Beldringe - København – London – Nairobi – og endelig fra Nairobi til Melindi. Undervejs skete der en spændende ting. Da vi skulle fra London fik damen ved siden af os næseblødning inden maskinen startede. Samtidig måtte vi vente på start idet motoren på flyveren var i stykker og skulle repareres. Damen blødte mere og mere, kaptajnen blev tilkaldt og han konkluderede at han ikke turde have damen med. Da hun havde forladt maskinen kom de i tanke om, at hun kunne være terrorist, så 5 mand kom ind og evakuerede hele maskinen samt hele bagagen ud af bagagerummet, da hendes kuffert også skulle ud. Det giver en lidt spændt atmosfære.

Vi var i Nairobi i 2 døgn for at prøve at få arrangeret hjemrejse med kattene. Meget fremmedartet by, flest afrikanere, mærkeligt at være i mindretal. Bevæbnede vagter overalt, selv ved et sportsmagasin. Ved British Airways kontor i en bygning på 2 etage var der først ved elevatoren, senere også vagt ved selskabets dør hvor vi også måtte vise vores tasker. Vi fik intet ud af besøget, idet de ikke viste noget om katte transport, sagde de. Jeg var endnu optimistisk, mente at så ordnede vi det fra Melindi. Endnu en sjov oplevelse. Vi fandt en lækker træforretning i Nairobi, hvor jeg faldt i svime over de dejlige udskårne ting (dyrefigurer, masker.) Damen i forretningen sagde at der var endnu en dansker i forretningen og fluks hentede hun ham. Han startede med at spørge om hvad vi foretog os, blev meget forbavset over at høre at vi skulle fange katte.

Så spurgte vi hvad han lavede, " jo han spillede lidt med nogle andre" Vi foreslog at han kom med os ned til hotellet og spillede der med hans venner, så ville vi optage det på video og gøre ham berømt. Det mente han nu ikke var nødvendigt, da de selv havde TV 2 med. Vi måbede og spurgte hvad de hed: " Gnags". Så fik vi grinnet lidt. Vi syntes stadig at de skulle komme med, men desværre havde de ikke tid??

Da vi skulle med den lille flyvemaskine fra Nairobi til Melindi, der ligger ved kysten, 125 km. nord for Mombassa, sagde Gloria lige inden starten, at sidste gang hun var med kunne toilet døren ikke lukkes. Da jeg senere skulle på toilettet opdagede jeg, at det var den samme gamle maskine, døren kunne stadig ikke lukkes.

Endelig nåede vi Malindi, hvor vi i mørke tog en taxi de ca. 20 km. ud til vores hotel Eucean Sports, ved den blå lagune. Vi fik en fin modtagelse, Gloria havde jo været der før. Fik en lille hytte for os selv med aircondition, gudskelov. Var meget spændt på næste morgen, da vi jo ikke kunnet se noget på grund af mørket.

Vi vågnede op til cikade og fuglesang, solskin, blå himmel, 40 graders varme samt blomster overalt og en pragtfuld havbugt. Det viste sig at den var fredet indenfor første revle, da der var masser af pragtfulde mærkelige fisk og koraller. Det var især flot ved ebbe (forskell ebbe og flod 4 m) hvor man kunne se de små fisk inden i huller i bunden, vandet var ca. 30 grader, det følte som at svømme i et akvarium, sammen med utrolig flotte fisk.

Senere den første dag i Melindi mødte vi Jeni Slater. Jeg havde været lidt nervøs for dette møde, da jeg viste at hun var et meget specielt spændende menneske. Det var hun også, vi fik sludret om en masse spændende ting og blev enig om at vi skulle komme næste formiddag og se efter katte. Vi kunne gå hen til hende, da hun boede ca. 8 grunde længere henne ad stranden. Vi startede næste dag kl. 11 med at gå. Gloria havde ikke set Jeni's hus fra søsiden, så vi kunne ikke finde det. Grundene er på ca. 10-20 tønder land, husene ligger højt oppe, så det var ikke så let. Det var ca. 50 graders varme, og det endte da også med at vi blev dårlige begge to. Hjertet hamrede, var svimle og sjaskvåde begge to. Blev enig om at gå op til et hus og spørge om vej. Vi fik aset os op til huset, det var tomt. Prøvede næste hus, hvor der heldigvis var nogle hjemme. Kom inden for og fik hver 1½ l sodavand i løbet af det næste kvarter inde vi var os selv igen. Det var en kaffe plantage vi uindbudt var kommet ind til. De havde besøg af en militær mand, og vi fik os et par timers hyggelig snak. Derefter blev vi kørt hen til Jeni's hus. Hun var i mellemtiden kørt ned til hotellet efter os, men kom heldigvis hurtigt tilbage igen.

Hun har et dejligt og stort hvidt hus, uden vinduesglas i kun et slags cementmønster i vindues hullerne. På den måde kan tyve ikke komme ind, til gengæld kan kattene komme ud og slangerne og aber ind. 10 tønder land kokosplantage foran.

Jeni fortalte at det var meget vigtigt at huske at låse. Det havde hun glemt en nat for 4 år siden. Hendes gamle far havde hørt en indbrudstyv, var gået ned i stuen til ham. De øvrige i huset vågnede ved at høre hans svage jamren, tyven havde næsten slået ham. Begge hænder var næsten skåret af, han havde dybe hug i hovedet efter en stor kniv. Meget barsk, men han overlevede, men kan næsten ikke bruge hænderne mere.

Bagved er der en stor åben plads med enkelte træer, noget krat der ender i noget skovbevoksning. Altså slet ikke dyrket. Der kunne vi se adskillige Sokokekatter gå rundt. Da vi gik derud, kom de nærmere, idet de var vant til at få kogt fisk, når der kom nogen. Jeni og hendes mand har nemlig en fiskerbåd, som de lejer ud. Dvs. de tager selv med og ordner alt det praktiske, mens dem der har lejet båden fisker. Det er kæmpe fisk de går efter. Den største de har fået vejede 410 kg, det var en tigerhaj. Ellers fan ger nogen op til 250 kg, det er hårdt arbejde og tager timer. Kattene nyder godt af de fisk der ikke kan bruges til almindelig menneskeføde.

Det var utroligt at se Sokokekattene gå rundt der. Nu havde jeg set dem før dels hos Gloria og dels på udstillinger. De så helt anderledes ud her i disse omgivelser, andre lugte, lyde atmosfære, svært at beskrive det skal opleves. Jeg har altid syntes at de var smukke, men her passede de bare. Det at betragte deres måde at gå på, musklernes spil, farverne, alt passede. Jeg stod meget længe og så og indsnusede det hele og følte mig meget privilegeret over at få lov til at opleve noget så spændende, samtidig med at følelsen af ansvaret for at få nogle med til Danmark tyngede. Følte at nu fik turen virkelig mening og et formål. Jeg kunne se at på den måde de gik, ville det være et tidsspørgsmål før at de nok var væk, der gik også et par almindelige farvede katte imellem de andre. En stor Sokokehan satte sig i nærheden af mig, smuk men skæmmet af en manglende hale, tydelig bidt af. På afstand kunne jeg se en bekymret mørkat med 3 halv vokse meget smukke killinger, lige alderen til at tage med til DK. Moderen havde navnet Mama Pus, det var Jeni's ældste kat, hun mener omkring 11 år, en høj alder at få killinger i. Jeni fortalte at den lille familie boede i et træ, hvor der også var et par grønne mambaer, hvilken er en ca. 1 m lang meget giftig slange. Natten før havde Jeni hørt et højt skrig, hun mente det var en af killingerne, der var sluppet heldigt fra en mamba.

Det var svært at sige hvor mange Sokoker der var, da de kom og gik. F eks så vi en dag en meget smuk hun med sin store killing. Dem havde Jeni aldrig set før. De to kunne vi slet ikke komme i nærheden af, desværre. Vi diskuterede mulighederne og blev til sidst enige om at de bedste katte ville være de 3 store killinger og en ca. 3 årig gammel hunkat, som kaldtes Kara Kara. Hende mente Jeni nok hun kunne få fat i. Desuden havde hun rørt ved killingerne nogle gange. Jeg så senere Jeni tage Kara Kara, det foregik utroligt hurtigt og hun stod der med katten i nakkeskindet, før man opdagede hvad der foregik. Hun ville være en gevinst på enhver udstilling. Var tydelig nok vant til at fange vilde dyr, har jo også boet i Kenya hele sit liv.

Et sidespring. Jeni er også kendt som Wildlife maler. Har jo oplevet det på nært hold, dels gennem årene på fiskerbåden dels på det sted hvor hun bor. Hun blev sidste år udvalgt til sammen med 29 andre Wildlife malere fra hele verden til at udstille i San Francisco i USA. Fortællingen om den tur er et kapitel for sig. Jeg håber at hun selv kan berette om det når vi engang får lokket hende hertil. Også dette illustrerer hvorfor jeg meget hurtigt kom til at syntes godt om Jeni. Alene det at hun forsøger, at bevare nogle misser, som tilfældigt får killinger på hendes jord taler for sig selv.

Tilbage til problemerne. Vi blev enig om at få fat i dyrlægen, der viste sig at være inder og lynhurtig til at vaccinere. Igen vant til vilde dyr. Vi aftalte en tid et par dage senere. Jenny skulle fodre dem når han kom, og forsøge at få dem tættere ind til huset. Han kom så og vi fik dem vacc. Mod det hele incl. Rabies. Det var naturligvis Jeni der holdt kattene.

Så blev vores transportkasser sat på Jeni's terrasse med åben dør om dagen, og vi lagde foder derind. Det fik killingerne og Mama Pus megen tid til at gå med. Kasserne kunne desværre ikke stå ude om natten, da de så ville blive stjålet, alt kan bruges. Vi var meget bekymret for killingerne og deres sovested, men der var ingen mulighed for at lukke dem inde. På grund af de mærkelige vinduer uden glas, var dette umuligt, vi kunne kun krydse fingre.

Dagene gik lynhurtigt med alle mulige spændende ting. Den første dag vi var på Ocean Sports, hotellet, mødte vi David, tidligere storvildtsjæger og en gammel bekendt af Gloria. Det blev hurtigt til venskab og det gjorde også at Kenya opholdet blev noget særligt. Det at være storvildtsjæger er en uddannelse der tager 7 år. Nu er det forbudt at jage vilde dyr i Kenya, desværre er der en del krybskytter. Da det var lovligt for nogle år siden gav det en del penge til landet, da det var meget dyrt at jage. Nu tjenes der penge med safarier med fører og teltlejr i bestemte nationalparker.

Sådan en safari var vi på. Et ungt ægtepar havde indrettet en lille teltlejr ved en flod i en nationalpark ved navn Tsavo. De hentede os om morgenen og David tog med. Vi kørte i en rigtig safari bil med et tag der kunne skubbes til side og oven på det sad en afrikaner.

Han holdt øje med hvordan vejene så ud, den lignede faktisk en bulet markvej, hvilket gav en del sammen rystelser, idet vi kørte temmelig stærkt efter forholdene. Indimellem var der store vandfyldte vandhuller, her gik afrikaneren ned på vejen og igennem hullerne for at se om bilen kunne komme igennem. Han pegede også når han fik øje på dyr, hvilket var dejligt, han var god at have med. Det hele var utroligt spændende og meget anderledes. Jorden var rød og lignede mest grus.

Ankom til safarilejren godt gennemsvedte og tørstige, temp. Var ca. 45- 50 gr. I solen. Fik et stort telt med rigtige senge. Bag teltet var der et toilet telt og et brusebad- telt (en tønde der hang på en stang)

Der ventede en lækker frokost på os, serveret af 3 afrikanere. I alt var der 6 najere og ægteparret til at opvarte os 3. Lejren lå ned til en flod, og der var utroligt smukt.

Efter frokost kørte vi en lang tur, hvor vi så giraffer, strudse, gazeller antiloper, elefanter, ræve og masser af fugle og 3 krokodiller. Kl. 18 var vi hjemme, og sov til middag, tog bad og bagefter var der så drinks og en lækker middag. Alt var hjemmelavet i det meget primitive madtelt. Der var en utrolig atmosfære, der er meget svær at beskrive, men jeg glemmer det aldrig. Fuglesang, skrig, cikader der virkelig larmede, sol kokuspalmer, blomstrende buske, mærkelige firben og utallige insekter. Var godt trætte da vi gik i seng. Mærkeligt at ligge i et telt og vide at der kunne være giftige slanger lige om hjørnet, samt at der kunne komme løver, leoparder, elefanter mm forbi. Utroligt nok faldt jeg godt i søvn. Vågnede ved nogle mærkelige brøl, troede det var flodheste, David mente det var løver.

Da vi havde fået luksus morgenmad, kørte vi igen ud for at opleve noget mere. Pludselig så vi gribbe på himlen, der kredsede over en bestemt plet. Vi kørte derhen. 7 løver var ved at æde en zebra. Der løb også nogle sjakaler rundt, zebraen var næsten væk. Det var det jeg havde hørt om morgenen. Vi kørte videre, så igen alle slags dyr. For resten havde vi Rambo med. Det var en lille grøn abe, som ægteparret havde reddet, nogle børn var kommet med den, som en helt lille unge, de havde formentlig slået moderen ihjel. Nu troede aben at Diana var moderen. Det var utroligt at være sammen med en abe så længe. Den hoppede rundt i bilen, kom hen til os, lod os mærke på de små mærkelige tæer og fingre utrolig bløde. Aben var især fascineret af Davids skæg. Når vi spiste var den bundet, da den ellers ville tage alting. Ved middagen en dag lykkes det for den at slippe fri, den for op i en kokospalme, der dannede skygger over bordet. Der sad den så og rystede grenene så det dryssede overalt. På et tidspunkt forsøgte den at drikke min rødvin, kunne dog ikke lide den. Den skulle lukkes ud i skoven ca. 14 efter vi var rejst, så blev den et år. Man kan ikke have dem når de bliver voksne, da de bliver ondskabsfulde.

Det blev ikke let for de to unge mennesker at forlade den alene i skoven og så bare køre. Vi havde nogle uforglemmelige dage , det blev ikke kedeligere af at David fortalte historier fra sine år som jæger.

Turen hjem tog 3 timer, og var fyldt med oplevelser. Så utrolig mange dyr blandt andet marabustorke, sekretærer, ibis, flere giraffer og masser af aber. Da vi kørte ud af nationalparken hvor vi havde boet, fik vi at vide at der havde været et overfald på en anden lejr af nogle beduiner. Puha jeg tror nok jeg var blevet noget bleg hvis det havde været vores lejr.

Nogle dage senere var vi med David i Sokokeskoven. Den er på 400 kvadrat – kilometer. Der går kun et par køreveje igennem den, ellers er de fleste steder ufremkommelig, mest med tæt kratbevoksning. Jorden er der, halv rød og halv sort. Vi så gødning fra elefanter men så dem desværre ikke rigtigt. I skoven findes flere fuglearter der ikke er fundet andre steder, også flere træer.

David har 3 afrikaner ansat til at bo fast midt i skoven i en teltlejr. De forsøger at hjælpe med bevarelsen af skoven, da de afrikanere der bor i udkanten fælder træerne og skyder dyrene. For dem betyder opretholdelsen af det daglige liv mere end at bevare et stykke sjælden skov. Det er svært for begge parter at forstå. David kan desværre ikke få hjælp nogen steder fra, økonomisk, så en dag må han nok opgive lejren. Betaler også for lægetilsyn til konen da hun venter sig. Han kører mad ud til lejren et par gange om ugen og har et fint forhold til dem.

Vi nød cikadernes sang iblandet utrolig dejlig fuglesang, der ude i Sokokeskoven. Spiste fin frokost i lejren og sov til middag i et af teltene. Jeg var ved at gå tur ned til det sted hvor dyrene drikker, men mente så at det var bedre at vente på de andre. Da jeg fortalte David det, rystede han på hovedet. Han mente ikke at bøfler, leoparder, elefanter og slanger er sjove at møde til fods og så alene. Alt i alt en utrolig spændende og varm dag, endnu engang svært at beskrive.

Efter mange flere oplevelser oprandt desværre den dag, hvor vi skulle have kattene fanget og så hjem til Danmark næste dag. Besværlighederne med at få papirerne i orden er simpelt ikke til at beskrive, det skal opleves. Vi prøvede alt. Den danske ambassade i Nairobi, konsulatet i Mombassa (de mest effektive), direktøren for British Airways, utallige kontorfolk osv. osv. Til sidst havde vi papirerne, men ingen sundheds attest. Den var bare væk. Der burde være en på hver vaccinationskort, men ak. Heldigvis havde konsulatet sendt den danske attest på rabies med til hver, så det klistrede vi på den anden vaccinationsattest, håbede så på at de godtog den som sundhedsattest, hvad de heldigvis gjorde alle vegne.

Vi tog så ud til Jeni ud på eftermiddagen, kattene havde ikke fået mad siden dagen før. Vi fik fat i to af killingerne og det lykkedes Jeni med et lynangreb at tage Kara Kara, den treårige hunkat kom i en kasse for sig selv. Desværre var den ene hun killing blevet væk, formentlig spist af Mamba slangen. Vi var kede af det, men vi ville trods alt få 3 med til Danmark. Det var en lang tur for de stakkels misser. De sad i en kasse i 30 timer, vi måtte vente ekstra 8 timer i London, da englænderne jo flippede helt ud over at se katte. Ved hjælp af snilde og venlig overtalelse kom vi dog hjem med de 3 dejlige katte, som heldigvis ikke havde taget skade af den lange tur.

Det havde været en helt vidunderlig tur, som havde åbnet mine øjne for hvad Sokokekatten er, og forhåbentlig ved en fornuftig avl, får lov til at blive med at være. ©

Efter personlig telefonsamtale med Fru Alice Emborg, sendes Sokokehistorien samt billeder til hende, da hun står for at revidere Politikens Katte bog, hvilket sker hvert 5 år. Brevet lyder således.

Kære fru Alice Emborg.

16 juni 1993.

Vi sender materiale om Sokokekatten og Standard på 3 sprog, samt billeder hvor du kan indlægge dem der passer bedst på bogen.

De markerede kuverter er taget af professional fotograf, og der skal søges om at bruge dem kommercielt.

De andre er amatør optagelser. Jens Lise's må gerne bruges bare med hans navn på som fotograf.

Vi står til rådighed- der er meget mere info, blandt andet om skoven.

Med venlig hilsen.

Grethe Højgaard Jensen.

Tlf. 66173708.

Gloria Radigan Møldrup

659688143

Grethe Højgård Jensen
Dragebakken 272
5250 Odense SV

Herlev, 04.09.94

Kære Grethe Højgård Jensen,

Så er den nye udgave af kattebogen endelig langt om længe ved at være en realitet. Det har unægtelig trukket ud; jeg afleverede det sidste manuskript den 1. november sidste år, og da var det meningen, at den nye udgave skulle komme omkring 1. maj i år, men der har været forskellige tekniske vanskeligheder; opsætningen af racestoffet er ændret indtil flere gange, og den nye udgivelsesdato medio august bliver nu til ultimo september. Jeg håber sandelig, at bogen stadig er a jour, når den er klar til salg - jeg har i hvert fald gjort, hvad jeg kunne! Billederne er - bortset fra de nye racer - overvejende genbrug for at holde prisen nede. Nu har forlaget jo også "Katte i farver", så de var ikke så interesserede i at ofre nye fotos hele vejen igennem. Det er selvfølgelig lidt ærgerligt, selv om det unægtelig har sparet en del arbejde. Vi har også haft nogen diskussion om, hvorvidt racenavnene skulle skrives med stort eller småt - forlaget har stædigt holdt på, at de skulle med småt, for det siger dansk sprognavn, så det har jeg måttet bøje mig for.

Vedlagt returnerer jeg dine billeder. Tak for lån, og også tak for al dit Sokoke-materiale, som jeg har tilladt mig at beholde. Hvis du vil have noget af det retur, må du sige til. Der kommer et eksemplar af bogen til dig fra Politiken om ca. 3 uger.

Nu håber jeg, du - og alle andre kattefolk - synes om det færdige resultat, og jeg håber også på bogens fortsatte eksistens trods forlagets to nye kattebøger. Jeg er ikke selv hjemme, når den udkommer. Jeg rejser på ferie om et par dage; jeg glæder mig til tre dejlige uger i et lille fiskerleje på Paros i det græske øhav, hvor vi har lejet en lejlighed af en bekendt.

De venligste hilsener,

Alice Emborg

SOKOKE KATTEN

En sjælden kat fra Sokoke-Skoven i Kenya.
Intelligent, mild af sind, og kommunikerende på et højt plan.
Avls og Udstillings-katte samt kælekatte.

Sokoke-Killinger kan bestilles hos flg. Opdrættere.

FYN:

Gloria Møldrup. Korsebjergvej 101. 5491 Blommenslyst.

Tlf. 65 96 81 43

Grethe Højgård. Dragebakken 272. 5250 Odense SV.

Tlf. 66 17 37 08

JYLLAND:

Sonja Petersen. Sandenvejen 10. 9300 Sæby.

Tlf. 98 46 91 64

Grethe Højgård Jensen og Gloria Møldrup

Vejen til anerkendelsen

For at få en kat anerkendt som en Racekat skal der laves et enormt arbejde. Et arbejde der ikke kan gøres på hverken et eller to år, nej det kan tage op fra 8 til 10 år.

Arbejdet består i at der skal laves fem generationer med 3 katte i hver. Disse fem generationer skal være fortløbende. Derfor må der være flere opdrættere. Fem generationer, med 3 katte fra hver, giver femten katte, men det er nødvendigt at have et par stykker mere af hver generation, i tilfælde af kun en eller to killinger bliver født, eller at der mistes en undervejs. Killingen skal også have tid til at vokse op blive kønsmoden, og klar til at laver killinger. Jo det er et stort arbejde. Under en TV optagelse blev jeg spurgt om det var arbejdet værd. Ni år for Sokoke kattens vedkommende. Jeg kunne kun svare, "Det har været ni år, med mange glæder, meget arbejde, men også mange sorger. Vi kan først give det endelige svar, når vi hører om de bliver anerkendt som en ny race"

Mange ting skulle være i orden, Vi skulle først og fremmest lave en standard på katten. Der fandt vi god hjælp i de internationale dommere, der var vandt til at beskrive et dyrs udseende. Vi var så heldige at de katte der blev født, var så ens, at en diskussion om kattenes udseende var unødvendig, men alligevel blev standarden forandret mange gange. Et andet problem kom, da den endelig var færdig, nu skulle den oversættes på Engelsk, Tysk og Fransk, hvem kunne gøre det? Der opstod også et andet problem, Gloria Møldrups rejste til Canada hjem til sin familie, og så stod jeg der, ene med den sidste afpudsning af standarden, men heldigvis var der Lis Rhymer Friis. Vi satte os ned og lavede de sidste rettelser. Sammen med formanden i Jyrak fandt vi frem til én der kunne oversætte standarden på engelsk, tysk og én anden der kunne klare det franske. Netop det franske var svært at finde, men som alt andet undervejs der lykkedes, gjorde også dette.

Endelig kunne Jyrak meddele os, at der var skaffet dommere til at bedømme kattene på en stor international udstilling. Formanden for den internationale dommer komite Ole Magne Grytvig fra Norge skulle være der. Dernæst i alt 5 anerkendte internationale dommere. Antallet af katte skulle være i orden., og det var de, plus nogle ekstra katte. Der var således i alt 19 katte på udstillingen.

Der var blevet lavet en folder, hvori der kunne læses om alt, der vedrørte kattene. Der var billeder der viste hvor smukke de var, På forsiden var der et billede af KIMYA-SANA af Watamu, der stod på bagbenene, så man rigtig kunne se det smukke mønster på katten.

Denne folder blev sendt til alle dommere og delegerede i FIFE, samt et Badges, med billede af Melia-Sana af Kildemose. Folderne blev selvfølgelig også oversat til engelsk, tysk og fransk.

Da dagen kom, den 2 September 1991, var det en ganske almindelig udstillingsdag for alle racer, men for Sokoke- folkene var den noget ganske særligt. Der var på dette tidspunkt 5 opdrættere, og så var der alle dem der støttede os, dem der havde fulgt vort arbejde fra starten. Der var 19 katte der blev bedømt, samt nogle få stykker ekstra. Alle burene havde Jyraks fine creme farvede gardiner, det var flot at se, så mange bure på lige rækker med samme gardiner. På forsiden af buret var der sat et skilt op, hvorpå kattens navn, og opdrætterens navn stod.

Vore katte indgik i udstillingen på sædvanlig vis, altså en almindelig bedømmelse. Kl. 13 startede bedømmelsen for anerkendelsen.©

Grethe Højgaard Jensen. Katteri Watamu Danmark ©

Standard for Sokokekatten

- Type:** Kroppen af medium længde, slank, muskuløs og med en stærk knoglestruktur.
Veludviklet, fremtrædende brystparti.
Benene lange, slanke og muskuløse. Bagbenene længere end forbenene.
Velvinklede bagben.
Ovale poter.
Medium lang hale, bredere ved roden end ved spidsen.
- Hoved:** Modificeret kile, synes lille i forhold til kroppen.
Kindbenene er høje og velmarkerede.
Velmarkerede puder ved knurhårene uden pinch.
Profil: Toppen af hovedet næsten fladt. Næsen lige - med kort, blød kurve ved overgangen til panden.
Bred næse med forholdsvis brat afslutning, medium længde.
Stærk, bred hage på linie med spidsen af næsen.
- Ører:** Medium store.
Middelhøjt placerede.
Brede ved basen og afstanden mellem ørerne er mindst bredden af et øre.
Let afrundede spidser.
Tufser ønskeligt.
- Øjne:** Store, strålende og udtryksfulde. Placeret langt fra hinanden og let skråtstillede mod næsen.
Let Mandelformede.
Farve: Ravfarvet til lysegrøn. Omkranset med samme farve som mønstret i pelsen.
- Pels:** **Struktur:** Meget kort, tætliggende og skinnende, men ikke silkeagtig, med meget lidt eller ingen underpels.
Mønster: Som for alle blotched tabby. Men det er ønskeligt med agouti hår i den mørke del af mønstret, det giver det specielle udseende, der identificerer Sokoke-arten.
Farve: Alle farver af sort tabby. Grundfarven varierer fra kold grålig til varm gyldenbrun. Mønstret findes i hele spektret fra helt sort til varm lysebrun.
Næselæder: Murstens-rød omkranset af mønstrefarven.
Trædepuder: Sorte eller seal.
- Fejl:** For cobby - Mangel på elegance - Hoved for orientalsk i type - Kort, tyk hals - For meget stop.
- Novicer:** Kun Sokokekatte importeret fra Sokokeområdet i Kenya (Afrika) Deres oprindelse skal være officielt dokumenteret.
- Point:**
Krop, hale og ben:	25 point
Hoved og ører:	15 "
Øjne:	10 "
Pelsmønster og farve:	30 "
Pelskvalitet:	15 "
Kondition:	5 "

100 point

Standard du Chat Sokoke.

- Corps:** Corps de longueur moyenne, bien musclé avec une solide ossature. La poitrine est bien développée et proéminente.
Les pattes sont longues, fines et musclées. Les pattes arrières sont plus longues que les pattes avant. La position des pattes arrières est très caractéristique de la race. Légèrement repliées prêtes à se détendre. Les pieds sont ovales.
La queue est moyennement longue, plus épaisse à la base qu'à l'extrémité.
- Tête:** La tête en forme de triangle émoussée paraît petite par rapport au corps. Les pommettes sont hautes et saillantes.
Les babines sont bien marquées mais sans pinch.
Profil: Le dessus de tête est presque plat. Une courbe concave courte et douce rejoint un nez droit un menton fort et large dont l'extrémité forme une ligne perpendiculaire avec le bout du nez.
- Oreilles:** De taille moyenne. Placées moyennement hautes, large à la base avec un écart de la largeur d'une oreille entre les deux. Les extrémités sont légèrement arrondies. Des plumets sont souhaités.
- Yeux:** Grands, brillants et expressifs. Très écartés, faiblement inclinés vers le nez et légèrement en amande.
Couleur: Ambre à vert vif et cerclés de la même couleur que la couleur des marques.
- Fourrure:** Texture: Très courte, couchée et luisante, mais non soyeuse, avec très peu ou pas de sous-poil.
Dessin: Comme pour tout les tabby blotched, il est souhaitable que les marques comportent des poils agoutis, ce qui donne l'aspect caractéristique du Sokoke.
Couleur: Tout ton de "black tabby".
Truffe: Rouge brique cerclé de la même couleur que les marques. Coussinets: Noir ou seal.
- Fautes:** Trop ramassé, manque d'élégance, tête trop orientale. Cou court et épais. Stop trop marqué.
- Novices:** Uniquement les chats Sokoke importés du district Sokoke au Kenya avec certificat d'origine officiel.

Points:

Corps, queue, pattes	25	points
Tête et oreilles	15	"
Yeux:	10	"
Marques et couleur	30	"
Fourrure:	15	"
Condition:	5	"
Total:	100	points

Standard for the Sokoke Cat.

- Body:** Body medium long, slender, well-muscled and with a strong bone structure.
Well-developed, prominent chest.
Legs are long slender and well-muscled. Hind legs longer than the front legs.
Well-angled on the rear legs.
Oval paws.
Medium long tail, wider at base than at the end.
- Head:** Modified wedge, appearing small in relation to body.
Cheek-bones high and well defined.
Well-defined whisker pads, not pinched.
- Profile: Skull almost flat. A short, softly curved bridge on a straight nose. Broad, slightly snubbed nose of medium length. Strong, broad chin in line with the tip of the nose.
- Ears:** Medium large. Medium high set. Broad at base and should have the distance of an ear in between. Tips slightly rounded. Tufts desirable on the tip.
- Eyes:** Large, brilliant and expressive. Set wide apart and slightly slanted toward the nose. Slightly almond shape.
Colour: Amber to light green. Outlined with the same colour as for the solid areas of the coat.
- Coat:** Structure: Very short, closely lying and glossy, but not silky, with little or no undercoat.
Pattern: As for all blotched tabbies. However, it is desirable that the pattern shows agouti hairs in the solid areas. This makes the special appearance that identifies the Sokoke breed.
Colour: Any shade of black tabby.
Noseleather: Brick-red outlined with the same colour as the pattern.
Pads: Black or seal.
- Faults:** Too cobby - Lack of elegance - Head too oriental in type - Short, thick neck - Too distinct stop.
- Novices:** Only Sokoke Cats imported from the Sokoke District in Kenya (Afrika). Their origin must be officially proved by documentation.

Points:

Body, tail, legs	25	points
Head and ears	15	"
Eyes:	10	"
Pattern and colour	30	"
Coat:	15	"
Condition:	5	"
Total:	100	points

Standard für die Sokoke Katze.

- Typ:** Körper von mittlerer Länge, schlank, muskulös und mit starker Knochenstruktur. Gut entwickelt, hervortretende Brustpartie. Beine lang, schlank und muskulös. Hinterbeine länger als Vorderbeine. Wohlgewinkelte Hinterschenkelpartie. Ovale Pfoten. Schwanz von mittlerer Länge. Breiter an der Wurzel als an der Spitze.
- Kopf:** Modifizierter Keil, erscheint klein im Verhältnis zum Körper. Backenknochen hoch und gut markiert. Gut markierte Schnurrbartkissen ohne Pinch. Profil: Schädeldecke fast flach. Nase gerade mit weicher Kurve am Übergang zur Stirn. Breite Nase mit verhältnismässig schroffem Schluss, mittlere Länge. Starkes, breites Kinn, das eine Linie mit der Nasenspitze bildet.
- Ohren:** Mittlere Grösse. Mittelhoch gesetzt. Breit an der Base. Abstand zwischen den Ohren mindestens die Breite eines Ohres. Spitzen leicht gerundet. Haarbüchel wünschenswert an der Spitze.
- Augen:** Gross, strahlend, ausdrucksvoll. Weit von einander gesetzt, gegen die Nase leicht schräg gestellt. Leicht mandelförmig. Farbe: Bernstein bis hellgrün. Augenumrandung gleiche Farbe wie das Fellmuster.
- Fell:** Struktur: Sehr kurz, dicht anliegend, glänzend aber nicht seidig, sehr wenig oder keine Unterwolle. Muster: Wie alle blotched Tabbies, aber wünschenswert, dass das Muster agouti Haare in den dunklen Partien des Fellmusters zeigt. Das gibt das besondere Aussehen, das die Sokoke Rasse identifiziert. Farbe: Alle Farben von schwarz Tabby. Nasenspiegel: Ziegelrot, von der Musterfarbe umrandet. Fussballen: Schwarz oder seal.
- Fehler:** Zu Cobby - Fehlende Eleganz - Kopf zu orientalisch im Typ - Hals kurz und dick - Zu viel Stopp.
- Novizen:** Nur Sokoke Katzen aus dem Sokoken Bezirk Kenya (Afrika) importiert. Der Ursprung muss offiziell, nachgewiesen werden mit Urkunde.

Punkte:	
Körper, Schwanz, Beine	25 Punkte
Kopf und Ohren	15 "
Augen:	10 "
Fellmuster und Farbe	30 "
Fellqualität:	15 "
Kondition:	5 "
Total	100 Punkte

Den endelige og store bedømmelse for en anerkendelse. ©

Da dommerne var færdig med at dømme de mange andre racer var det så Sokoke kattens tur,også Sokokekatten kom igennem den almindelige bedømmelse.

Der var som sagt et internationalt dommerpanel, Felisdanicas formand, Dommer Åse Nissen fra Danmark. Formanden for FIFE'S Dommerkomite, Ole Magne Grytvig, fra Norge, Dommer H. Scholer fra Belgien, Dommer Alva Uddin fra Sverige, Domme S Paquin fra Frankrig.

Efter at alle dommere havde fået en velfortjent frokost gjorde de sig klar til den store bedømmelse. Kattene blev taget ud én for én, set på , vendt og drejet, strøget på ryg og sider, løftet op, de høje ben blev beundret, den lange tynde piske hale, blev befølt fra halerod til spids. De fleste af dem fandt sig roligt i det, andre brokkede sig lidt, de syntes nok at det var en uværdig behandling. Kijanna Sana af Watamu, der var det dejligste dyr man kunne ønske, han blev krammet og hos Dommer Åse Nissen fik han et rigtigt ``DOMMER KYS.`` Så var der den smukkeste af alle hanner KAZI, Glorias sidst ankomne avlshan, men alt det postyr det gad han ikke , ingen skulle tage ham ud og stå og pille ved ham, så han blev beundret af alle uden for buret.

Der blev snakket, der blev smilet, der blev taget flere katte ud og sat op imod hinanden , og ikke mindst kattene gav deres besyv med, da Sokoke katten har en meget speciel stemme, med mange variationer, var det som en hel symfoni. Enkelte af kattene begyndte på det sidste at vise, at nu var de ved at blive trætte, men så tog Dommer Ole Magne Grytvig dem i favnen, og lullede dem som var det et lille barn, og så faldt katten til ro

Alle Sokokeejere og venner, stod foran bordene, hvorfra det hele foregik. Ikke een stemme hørtes da Dommer Ole Magne Grytvig rettede sig op, så rundt på os alle , og sagde: Ja, nu har vi så gennemgået alle kattene og jeg vil sende min vurdering videre til den INTERNATIONALE DOMMER KOMITE, og til de delegerede for den sidste vurdering af kattene for en endelig anerkendelse, som vil foregå i Warshava til næste år . Men understregede han, der mangler en generation mere for at alle har en fuld stamtavle. Så Gloria Mølstrup blev pålagt at inden den endelige afgørelse , ved FIFE's Generalforsamling i Warchava næste år, skulle fremvise 3 killinger efter den 5 generation.

Præsentationen af kattene efter bedømmelsen.

Efter at kattene var blevet bedømt hos dommerne, skulle vi op på scenen og præsentere dem for publikum. Fru Åse Nissen talte varmt om og for Sokokekatten, hun sagde blandt andet "Aldrig har jeg hørt en kat, eller katte tale så meget, det er som de taler alle sprog." men Sokokekatten har også en speciel stemme og den elsker at bruge den. Dernæst talte Jyraks Formand, Finn Lauersen, han ønskede opdrættere god vind fremover, og opdrætterne fik overrakt en smuk "plakette" med et billede, af Rafiki, træpladen var brun, målte 15 gange 10 cm. Med en sølvplade på, samt hovedet i profil af katten. Nedenunder stod indgraveret. SOKOKEKATTEN GODKENDT I 1992.

Neden under, Jydsk Racekatte Klub. Denne plakette viser mig at jeg har været med i et stort arbejde, for at få en smuk kat anerkendt som en racekat.

Det var jo ikke den endelige godkendelse, for det skulle jo op på FIFES general forsamling, til foråret i 1993. Hvor 25 delegerede var samlet, sjældent har der været så stor enighed til et valg, som her. 24 stemte for 1 stemte imod.

I de år vi arbejdede med Sokokekatten skiftede Jyrak formand flere gange, og alle hjalp opdrætterne i deres arbejde. Når vi var på udstilling, fik vi altid lov til at fortælle om katten fra scenen. Gloria var jo Canadier, og hendes danske sprog var ikke altid lige let at forstå, så derfor var det mig der fortalte.

Grethe Højgaard Jensen. Katteri Watamu. ©

Afro-danske Sokoke – katte på FIFEE seminar

Azizi af Kildemose, Sokokeskønhed og hendes 2 killinger, ankom sammen med Sita af Kildemose og deres trofaste oppasser til Warszawa dagen før, de skulle mødes med dommerkommissionen og delegationerne. Efter en god nattesøvn på det gamle, graciøse Hotel Europæiske var de parate til at møde verden.

Kattene og vi, de trofaste oppassere, mødte op for at diskutere Sokoke standarden. Som vi havde ventet, var der nogen opposition til beskrivelsen af den’’ perfekte’’ Sokoke profil. Fordi der ingen præcedens var i de andre katte standarder, havde det været vanskeligt at finde den rigtige ordlyd. Mange faxer havde været sendt frem og tilbage i Europa, før vi var nået så langt.

Formanden for dommerkommissionen Hr. Ole Magne Grytvig, en mand med stor tålmodighed og lige så store diplomatiske evner gik i gang med at opklare misforståelse med meget lidt hjælp fra de fremmødte Sokoke-folk, der endnu ikke var velbevandrede i katte dommer – sprog. Der var også en del undren over det faktum, at Sokoke har ticking i de mørke dele af deres Blotched Tabby pattern, som er noget der ikke er velset i de andre tabby standarder. Det var meget vigtigt at få det med, fordi det er unikt for Sokokerne og blev bemærket allerede i 80’erne af fru Uddin, vores dygtige formand for FIFE. Mens diskussionen fortsatte, lukkede Sokoke- huspoeten, David Lockwood, alle dørene og slap Azizi og følge ud i lokalet

På typisk Sokoke facon gik misserne i gang med at undersøge rummet og de mennesker, der var. Lokalet var fyldt med lutter katte-elskere, der tabte lidt af interessen for ord- kløveriet og kiggede betaget på kattene og selvfølgelig på deres profiler og pelsmønstre. Kattene var meget glade for al opmærksomheden og optrådte, som de aldrig havde lavet andet. Det gik så vidt, at Sita gik tur på sit udstrakte lange bentøj med forpoterne i hænderne på Hr. Grytvig (med front publikum som en rigtig filmstjerne.)

Nu var dommerkommissionen parat til at stemme, og det var enstemmigt JA til Sokoke- anerkendelse, og alle var enig om, at standarden kunne accepteres med en lille revision på profilen i den engelske standard.

Nu havde vi den (for os) lange ventetid indtil afstemningen på plenar Generalforsamlingen lørdag eller søndag. Vi kunne glæde os til at se noget af Warszawa og nyde arrangementer, som vor charmerende værtinde, præsidenten for de polske katte klubber, Madam Chodnikiewics, stod for. Hun havde været os til stor hjælp og havde løst alle vore problemer, efterhånden som de var opstået. Takket være denne dygtige dame fik vi også et indblik i historien, kulturen og charmen ved Warszawa. Vi kan kun anbefale en kattetur til Polen, uden tvivl en stor oplevelse.

Lørdag morgen mødtes Sokoke kattene plus oppassere med det polske fjernsyn. Formanden Fru Alva Uddin og Fru Chodnikiewics fortalte om det spændende internationale møde og kattene blev præsenteret for seerne.

Vi havde i mellemtiden arbejdet på standarten, og det var et meget fint samarbejde sprog-grupperne imellem. Heldigvis skete voteringen om Sokokerne allerede om lørdagen. Resultatet var 24 JA og 1 NEJ, som det i øvrigt havde været ved de fleste emner. Med glædestårer og megen fotografering fejrede vi sejren i Østlandenes Champagne. Kattene var ikke så begejstret for vinen, men kunne godt nyde lidt Sushi i dagens anledning. Ellers var de ret uimponerede og fik deres sædvanlige eftermiddagslur.

Galla- middagen lørdag aften begyndte lidt sent. Der var så meget delegationerne skulle igennem. Middagen var virkelig velorganiseret, og vi havde det bedste jazz- orkester, jeg havde hørt siden New Orleans. Ukuelige Lockwood sang for med Sokoke ANTHEM, som vi havde sunget i Vissenbjerg.

Om søndagen lavede de trofaste Sokoke- oppassere en 90 minutters præsentation af kattens eksteriør med illustrerede lysbilleder. Der var også en kort beskrivelse af deres temperament, demonstreret af Azizi og følge. Heldigvis havde Tinka- Tinka den perfekte Sokoke-pels og Tamu havde den mest uønskede, der tænkes kan. Hun er vores Sokoke ridge back. De dommere jeg talte med, havde ingen problemer med at forstå vores noget hestedommer-agtige beskrivelse af kattens knoglestruktur og særdeles faste muskulatur. De kunne også se effekten af disse ting på kattens bevægelser.

Derefter lykønskede den danske gruppe, Aase Nissen, Sten Nielsen, Dorte Kaae og Sokokefolkene, hinanden med veludført arbejde. ©

Gloria Radigan Møldrup

Vi vil gerne takke så mange, men i særdeleshed, LO kommissionen og delegationerne for deres forståelse og samarbejde med os trods sprogproblemer. Også tusind tak til medlemmerne af Sokoke-klubben med en speciel tak til Grethe Højgaard. Hendes indsats var uvurderlig. Også internationale dommere, Hanne Sophie Sneum og Flavia Capra for deres støtte, råd og hjælp igennem en lang vej. Vi må ikke glemme Bob Schwartz med hans vidunderlige billeder og en ret ny Sokoke-mand, Jens Lise, for hans lysbilleder, der viste Sokokerne, som de virkelig er i naturen. Sidst, men ikke mindst Lockwood for hans video "The glorious Cat", der var så vigtig for kattens anerkendelse.

Et historisk møde. Så vidt vi kan finde ud af, er det kun anden gang en katterace er anerkendt af FIFE før en anden organisation havde accepteret det. Det kan være FIFE er konservativ, men de kan godt se noget virkelig anderledes. To skovkatte, den norske og den Afro-danske Sokoke på vej ud i den store verden.

GLORIA RADIGAN
MØLDRUP.©

Nyt fra FIFE´S generalforsamling i Warszawa SOKOKEN blev godkendt

Efter mange års seriøst og slidsomt arbejde med både mange glæder og sorger blev katten fra Sokoke skoven i Kenya godkendt med stor majoritet på FIFE´S generalforsamling.

Sokoken kan fra 1. januar 1994 udstilles med certifikat ret på lige fod med andre katte fra korthårsgruppen.

Denne meget smukke mønstret kat håber vi på at se mange af på fremtidige udstillinger og ønsker primus motor Gloria Radigan Møldrup sammen med øvrige ejere af Sokoken hjertelig tillykke med det flotte avlsarbejde, og al mulig lykke til i fremtiden.

Det var første gang i historien at Danmark præsenterede en ny race, og alle var fulde af beundring for de smukke dyr da Gloria fremviste dem efter godkendelsen på selve generalforsamlingen.

På seminaret om søndagen holdt Gloria eet fremragende foredrag fulgt af skønne lysbilleder.

Et stort HURRA skal lyde fra DARAK.- AASE NISSEN. ©

Sokokekatten i krise.

Ved Fru Helle Møller-Madsen.
Tidligere formand for FD's avlsråd

I 1989 var tilsyneladende et katastrofeår for Sokokekatten, ikke blot blev mange ramt af leukæmi, så de måtte aflives og de ramte katterier måtte indstille opdrættet i en lang periode, men samtidig fik de få hunkatte der undgik sygdommen problemer med deres fertilitet. I denne forbindelse må det ikke glemmes at der også har været problemer med fertiliteten hos mange andre katte og hunderacer i de seneste år, f. eks. Gik 30-40% af parrede Pyreneertæver tomme i 1988 og i 1989 var situationen endnu værre.

Desværre har enkelte Sokoke-ejere totalt fejlfortolket situationen, og de har i desperation parret Sokoke-katte med andre racer, der blandt meget andet uønsket vil kunne introducere langhårs gener, fremmede farvegener og formentlig nye sygdoms gener. Hvis Sokokekatten viser sig at være en hidtil ukendt katte art og ikke blot en race, er det dog muligt at disse hybrider i lighed med hybrider mellem løver og tigre er næsten, eller helt golde, og det var måske ikke så galt.

Formålet med at importere Sokoke-kattene var først og fremmest at forhindre at katten, som er stærkt truet i sin hjemegn, blev udryddet. Dette blev søgt opnået ved at få den registreret i katteregi og samtidig ved at forsøge at få Zoologer gjort bekendt med dens eksistens. Som følge heraf er det forkert at lave hybrider, før alt andet er forsøgt.

Allerede da avlsrådet anbefalede registrering var det klart at der efter få generationer ville opstå indavlsproblemer, men ud fra kendskabet til opdræt af musestammer til laboratorieforsøg, hvor søskende parres sammen i utallige generationer var det sandsynligt at det kun ville være et overgangsfænomen.

I forsøgsdyrsopdræt optræder altid problemer efter 2-4 generationers helsøskende parringer i form af små kuld eller med kuld med svage og vanskabte unger, men i senere generationer bliver kullene større, dog sjældent så store som hos ubeslægtede, samtidig vender sundheden tilbage.

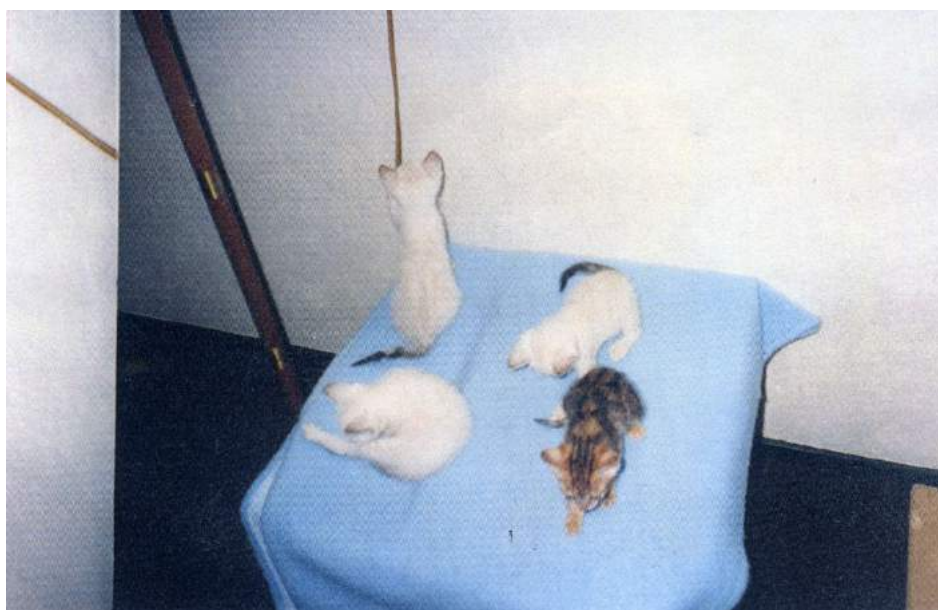
Nogle Sokoke-ejere har troet at alle kattene kun stammer fra de to katte Jeni fandt i sin have i 1979, men dette er naturligvis ikke rigtigt. Jenis halvtamme katte løber oftest til skovs i løbetiden hvor de parrer sig med de vilde katte i skoven.

Sokokekattens situation i DK. Kan sammenlignes med situationen i 1920 for den europæiske bison, hvor de sidste individer blev bragt sammen. I 1990 er der 2000 af dem, hvoraf en del er sat ud på deres oprindelige levested. Med fødslen af en dejlig Sokoke pige efter Felina og Akavaida og importen af 3 nye katte fra Kenya her i 1990, samt løftet om flere næste år, ser fremtiden for kattene lysere ud end nogen sinde. Det eneste virkelige problem er katteejernes indbyrdes stridigheder.©

PROBLEMERNE KOMMER

I 1990 da bestanden var nået op på et par og tyve katte, 3 generationer, begyndte problemerne at komme. Jeni lå med et dejligt kuld killinger og ved et uheld smuttede hun ud af døren og løb ind i en af de mange frit levende katte, kom op at slås med den og blev revet voldsomt. Desværre viste sig at denne fremmede kat havde FELV leukæmi, som er en smitsom virus, smittede Jeni, som så igen smittede sine killinger. Det mest tragiske var at det blev opdaget for sent. Gloria byttede killing med en fra København. Historien ender med, den syge killing smitter de raske i København. En del dyr blev ramt af sygdommen og det var et frygteligt tab. Men problemerne var ikke slut endnu.

KARA KARA var født i 1987 altså 3 år yngre end Jeni og Mzuri. Hun blev parret med Kazi, og da blev de første hvide killinger født. Der blev gættet og diskuteret hvorfor. Men så kom det frem at på det hotel der lå meget tæt på Jeni Slaters hjem, gik der en Siameser rundt. Den og Kazi fik så skylden for denne misere, for når der blev parret ud på en killing (kat) hvor både KARA KARA og KAZI var i kunne der komme hvidt afkom.

AFSLUTNING.

Enhver beretning har sin afslutning. For mig slutter min beretning om Sokokekatte her. Det var en spændende tid de år det varede, med at få denne smukke kat godkendt som en racekat.

Hvordan det gik for dem der overtog arbejdet med Sokokekatten da Gloria døde, kan jeg ikke udtale mig om, jeg ved blot at en svensk dame fik katte hjem fra Kenya. De kom i karantæne her i Danmark. Nogle af dem blev i landet, de skulle så være med til at hjælpe avlen videre. Hvor disse katte er i dag, og om der kom gang i avlen står hen i det uvisse for mig. Kun én person jeg kender der har været med til at gøre et stort stykke arbejde for Sokokekatten, er Sonja Pedersen fra Sæby. Hun har lavet killinger og været på mange mange udstillinger. Hun har stadig fertile dyr og vil gerne lave killinger, men som hun siger, der skal også være nogle der vil købe og også være med til at fortsætte avlen.

For mig vil Sokokekatten altid være en Afrikansk/ Dansk kat. Den er godkendt af og i Danmark. Uanset hvor den end findes i verden, så kan alle der har været med til at arbejde for dens anerkendelse være stolte.

Her i 2011 er jeg 81 år og har ikke længere kræfter til at være med til det store og krævende arbejde det er at deltage i seriøst avlsarbejde og de mange udstillinger.

Til minde om Sokokekatten. Grethe Højgaard Jensen. Katteri Watamu. ©

fotogalleri

Hos fotografen

I haven

**Indendørs
afslapning**

Hvor bliver maden af?

Kimya Sana af Watamu

Der er ikke noget spændende dernede

men måske
deroppe?

Jeg må hellere se efter!

Nå, der var heller
Ingenting

På udstilling

Kijana Sana af

Watamu

JYRAK'S TOP 3 1995

HUNKATTE

Det bekendtgøres hermed at

IC KIMYASANA AF WATAMU

Ejet af Grethe Højgaard Jensen

med 98,2 point har opnået en placering som

Nr. 2

Klaus Dønneløvg

Dorte Kaas

HJEMME IGEN

Sådan begyndte det hele

DAVID LOCKWOOD OG GLORIA MØLDRUP

GRETHE HØJGAARD

DENNE BOG VILLE ALDRIG HAVE VÆRET FÆRDIG UDEN DISSE MENNESKERS HJÆLP:

MERETE HØJGAARD SOM HAR SAMLET TEKSTERNE TIL ÉT DOKUMENT.

HELLE MØLLER - MADSEN SOM HAR SKANNET BILLEDERNE IND OG LAVET LAYOUT.

LIS RHYMER FRIIS SOM HAR LEVERET EN SPÆNDENDE ARTIKEL.

DAVID LOCKWOOD SOM LIGELEDES HAR SKREVET EN SPÆNDENDE ARTIKEL.

SIDST MEN IKKE MINDST:

ANN CHRISTINE PETTERSSON DER FIK MIG I GANG MED AT SKRIVE, SÅLEDES AT SOKOKE KATTENS TIDLIGE HISTORIE I DANMARK IKKE GLEMMES.